

[Stinus]

dag har et instrument, som er i stand til at gøre tingene meget bedre, nemlig SNU.

Derfor går det radikale venstre ind for, at den del af FOVs budget, som anvendes til udadvendt publikations- og oplysningsvirksomhed, permanent overføres til SNU.

Nør Christensen (CD):

Hvad er det, der er ved at ske med SF? Er SF virkelig blevet så beruset af deres sejr ved kommunevalget, at de nu vil kaste sig ud i, hvad de tror måske er den afgørende sejr for deres socialistiske ideer? Når SF fremsætter forslag om at fratage forsvarrets oplysnings- og velfærdstjeneste den sidste million, minder det mig i uhyggelig grad om en periode, der ligger et halvt århundrede tilbage i tiden. Ved man i SF, at ud af forsvarrets oplysnings- og velfærdstjenestes budget på 8 mill. kr. går de 7 mill. kr. til administration og lønninger i forsvarrets socialrådgivervirksomhed, der bl.a. omfatter 25 socialrådgivere udstationeret på landets kaserner, samt til hele forretningsudvalget for de værnepligtige?

Jeg håber det ikke, jeg vil ikke tro det. Jeg tror, at man i SF har tænkt som følger: vi kan ikke lide forsvarrets velfærds- og oplysningstjenestes måde at oplyse på; den er for troværdig. Vi må begrænse dens aktivitet. Forsvarets oplysnings- og velfærdstjeneste har jo 8 mill. kr. Vi – altså SF og VS – tager én til skræk og advarsel.

Jeg vil ikke tro, SF ved, hvad de gør, og det er der i øvrigt også andre ting der tyder på. Hvis SF får gennemført sit forehavende, er munden plastret til på et demokratisk styret organ, der dygtigt og for små midler – under 1 mill. kr. om året – har løst den opgave, som alle forsvarsministre siden 1946 har stillet forsvarrets oplysnings- og velfærdstjeneste, og som står i forsvarrets oplysnings- og velfærdstjenestes direktiv sidst gentaget i kundgørelse for forsvaret B 29/84. Her står der:

»Formålet med oplysningsvirksomheden er at sprede kendskab til forsvaret, dets baggrund og virke, herunder at fremme indbyrdes forståelse og samarbejde mellem befolkningen og det militære forsvar.«

Jeg kan ikke tro, at SF ved, hvad de gør. Hvis jeg tager fejl, altså hvis SF bevidst forsøger at lukke munden på en demokratisk styret og lovlydig oplysningstjeneste, har vi

her en forsmag på vort Danmark, som det kommer til at se ud, hvis SF kommer til magten, et Danmark, hvor de, der har en anden mening end SF, får lukket munden, men det er naturligvis teori at beskæftige sig med, at SF får magten, selv om de p.t. har en del medvind.

Nu er det imidlertid ikke tro og håb det hele – der er også fakta i denne debat. Det er et faktum, at SF også stod bag fjernelsen af de 2 mill. kr. fra forsvarrets oplysnings- og velfærdstjeneste i 1982, $\frac{2}{3}$ af hele oplysningsbudgettet. Det er også et faktum, at SF hele tiden har haft et medlem siddende i forsvarrets oplysnings- og velfærdstjenestes bestyrelse, folk og værn-udvalget. Dette medlem har fulgt forsvarrets oplysnings- og velfærdstjenestes arbejde måned for måned i to år. Den pågældende har været spurgt, og den pågældende har kendt forsvarrets oplysnings- og velfærdstjenestes skoleserie; hvorfor har den pågældende, hvorfor har SF ikke brugt sin indflydelse?

I mødereferatet fra folk og værn-udvalgets møde den 15. maj 1985, hvor den færdige serie blev forelagt, er der ingen – jeg gentager ingen – indvendinger mod serien. Kan vi stole på SF? Jeg tror i øvrigt ikke på, at det nytter at give det sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg 1 mill. kr. mere; det har jo allerede fået 2 mill. kr. fra forsvarrets oplysnings- og velfærdstjeneste til at oplyse om andre sikkerhedspolitiske modeller end den, som Danmarks forsvar står for.

Det er ikke lykkedes i tilstrækkelig grad i hvert fald for det sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg at nå ud – og det er specielt til det radikale venstre, jeg henvender mig her – til den brede befolkning. Man har udgivet tykke og fine bøger, og det, det drejer sig om, er holdninger, ikke penge. Det er et spørgsmål om folkelighed, om holdning eller indstilling, og den holdning og indstilling har det sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg ikke, i hvert fald ikke fuldt og helt. Man udgiver, som jeg sagde før, en række tykke og fine bøger, men det når ikke ud til bredden.

Jeg advarer imod, at man drager debatten for langt, hele denne debat om, hvorvidt vi i dette ting – vi, de folkevalgte – mener, at vore vælgere skal have ret til også at få at vide, hvorfor vi har det forsvar, vi har i dag, hvorfor vi er medlemmer af NATO.